

Recenzije.

Dr. A. Odar, Sodbe Rimske Rote u zakonskih pravda. Bogoslovska Akademija u Ljubljani knj. 12. Misijonska tiskara, Groblje — Domžale, god. 1934.

Povodom 26. godišnjice obnovljene Rimske Rote napisao je i sada objelodanio Dr. Alojzije Odar, univ. docent crkv. prava na kat. bogosl. fakultetu u Ljubljani, nazočnu raspravu, u kojoj prikazuje rad toga sudišta u vinkularnim parnicama za dobu od god. 1909—1932. Sadržaj rasprave daje kazalo: I. Uvod (str. 5—12); II. Značaj Rimske Rote (str. 12—16); III. Sodbe Rimske Rote na splošno (str. 12—24); IV. Sodbe u vinkularnih pravda (str. 24—91), sa pododsjecima: 1) Splošno (str. 24—27), 2) Sodbe u pravdah radi spolne nesposobnosti (str. 28—36), 3) Sodbe u pravdah radi sile in strahu (str. 36—53), 4) Sodbe u pravdah na neveljavnost zakona pod pogojem (str. 51—73), 5) Sodbe u pravdah na neveljavnost radi hlinjene privolitve (str. 72—74), 6) Sodbe u pravdah na neveljavnost radi neznanja in zmote (str. 74—78), 7) Sodbe u pravdah na neveljavnost radi umobolnosti (str. 78—82), 8) Sodbe u pravdah na neveljavnost ex clandestinitate (str. 88—87), 9) O veljavnosti civilnih zakona u netridentinskih krajih (str. 87—91); V. Dostavek. Ruski zakoni (str. 91—98).

Prema izvještaju auktora (str. 7 i 27) izdala je Rota u pomenutom razdoblju 742 presude u vinkularnim parnicama i to: u 578 slučajeva radilo se o manjku privole, u 104 slučajeva o bračnoj zapreci, a u 60 slučajeva o manjku bitne forme; presuda je glasila na nevaljanost braka radi manjka privole u 294 slučaja, radi bračne zapreke u 50 slučajeva, a radi manjka bitne forme u 28 slučajeva, dok je u ostalim slučajevima (370) presuda glasila na valjanost braka.

Rasprava je temeljito izrađena i vrlo poučna, pak ju zato najtoplije preporučamo. Ističemo napose razlaganje o zapreci spolne nemoći (str. 28 sl.) i o uslovnom sklapanju (str. 53 sl.).

Što se tiče ruskih brakova sklopljenih po stupanju na snagu novog boljševičkog zakona od 19. nov. 1926. naglašuje auktor (str. 98. op. 307.) »da tu nije pitanje, da li ruski nupturienti pri ostvarivanju spolnih veza misle na to, da li je odnosna veza nerazrješiva i isključiva ili ne, već je pitanje, da li pri tomu uopće misle na brak u naravnopravnom značenju«. Ovo je posve ispravno ali iz toga nikako ne slijedi, da i za te nupturijente po katoličkom pravu ne vojuje predmajeve (praesumptio juris simplex),

da imaju namjeru sklopiti brak u naravno — pravnom značenju, jer taj odgovara čovječjoj prirodi.

Dr. Ruspini

Pereira, Bernard, o. G. M. La doctrine du mariage selon saint Augustin, 8^e — 247, Paris 1930.

Pisac je sebi uzeo za zadaću da nam prikaže nauku sv. Augustina u braku.

Ovo vrsno djelo je podijeljeno u 8 poglavlja. U prvom poglavlju pokazuje pisac kako je propagacija ljudskoga roda osnov bračnom životu; u drugom poglavlju raspreda pisac o osnutku, prirodi i moralitetu braka; u trećem o svrsi braka kao i dobrima, koje brak sobom donosi; u četvrtom o bračnom životu; u petom o jedinstvu, u šestom o stabilnosti braka; u sedmom o načinu, kako se brak sklapa, o valjanosti o zaprekama braka. Konačno u osmom poglavlju o braku kao sakramentu.

Djelo je pisano znanstvenom metodom i lijepim laganim stilom — a izdao ga je glasoviti Katolički Institut u Parizu i spada među njegove publikacije koje nose naslov »Etudes de Théologie Historique«

»**Orientalia Christiana**« Ovu poznatu znanstvenu reviju za studij orientalne bogoslovije i svih pomoćnih disciplina, koje stoje u vezi sa tim studijem, počeo je izdavati Papinski Orientalni institut godine 1923. Tu surađuju ponajbolji bogoslovni učenjaci: M. d' Herbigny, ruski knez Volkonski, crkveni historičar Hofmann, Vaccari, Kologrivov, Jerphanion, Gordillo, Baumgarten, Hausherr, Schweigi, Teofil Spačil i drugi učenjaci iz reda Isusovaca. Do sada je izdano 88 svezaka u 31 volumenu. Posljednji 88. svezak na 390 stranica donosi veliku studiju profesora na orientalnom institutu Teofila Spačila pod naslovom: »Doctrina theologiae orientis separati de revelatione, fide, dogmate, pars prima: doctrina theologiae orientis separati exponitur — Nauka istočne odijeljene crkve o objavi, vjeri i dogmatu, dio prvi: prikaz teološke nauke odijeljenoga istoka«. Pisac je studiju podijelio na šest dijelova. U prvom dijelu razlaže najnovija mišljenja odijeljenih bogoslova o naravi i izvoru religije uopće, u drugom nauka bogoslova istočne bogoslovije o objavi, u trećem o vrelima objave: Svetom Pismu i tradiciji, u četvrtom o svaćanju i naravi »fidei divinae« u istočnih odijeljenih bogoslova, u petom o značenju i progresu dogme kod istočnih bogoslova. U šestom se dijelu poređuje nauka istočnih bogoslova o religiji, objavi, vjeri, dogmi sa katoličkom naukom. Teofil se Spačil osobito obazire na rusku teologiju, pa je ova njegova rasprava kapitalne važnosti.

Svezak 89 sadrži nastavak historijskog prinosa profesora Hofmanna o carigradskim patrijarsima s osobitim obzirom na uniju, raspravu Vancouver-a o Gjur! Coressios-u kao prilog o nauci milosti i predestinaciji, disertaciju Hermana o obrednim odnosima prema kanonskom pravu, raspravu Ivanke o filozofiji Solovjeva i raspravu Rocca o legendi Sv. Tome apostola. Iza toga donosi prikaz najnovijih djela o slavenskoj historiji, novih izdanja o crkvenom pravu i razne recenzije.